

CAROLINA
SETTERWALL

ESPEREM EL MILLOR

Traducció d'Ivette Miravitllas

Empíries

narrativa

Carolina Setterwall

Esperem
el millor

Traducció d'Ivette Miravitllas

Editorial Empúries

Barcelona

Primera edició: gener del 2021

Títol original: *Låt oss hoppas på det bästa*

© Carolina Setterwall, 2018

Publicat per acord amb Ahlander Agency

The cost of this translation was defrayed by a subsidy from the Swedish Arts Council, gratefully acknowledged.

**SWEDISH
ARTSCOUNCIL**

© de la traducció: Ivette Miravitllas Pous, 2021

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.

Editorial Empúries

Diagonal, 662-664 – 08034 Barcelona

info@grup62.com

www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Realització Planeta

DIPÒSIT LEGAL: B. 19.833-2021

ISBN: 978-84-18833-22-9

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

TAULA

2009-2014	13
2015-2016	249

És un diumenge d'octubre. Estem cansats i no ens trac-tem gaire bé. Jo no he dormit prou perquè l'Ivan ha passat una altra nit sencera mamant. Encara no he aconseguit aprendre a adormir-me entre els continus desvetllaments i, si tinc en compte que l'Ivan aviat farà vuit mesos, no veig jo que la cosa tingui pinta de millorar. Estic sempre cansada. Avui em sento irritada i em faig llàstima a mi mateixa. Tu estàs estressat i intentes arribar a tot. No els has dit als teus ocupadors que d'aquí a una setmana t'agafaràs la baixa per paternitat i treballaràs mitja jornada. Ens barallem sovint per això. Jo vull que redueixis el ritme de feina perquè tinguis temps —i energia— de viure amb nosaltres, amb el nostre fill, al nostre món. Tu no vols. O més aviat, dius que vols, però que no pots. M'expliques que per a un autònom les coses no funcionen així. T'has treballat una cartera de clients durant molt de temps i si ara desapareixes per a algun dels teus ocupadors mig any o més et substituiran. Et reemplaçaran. Tu també estàs cansat i quan et relaxes sembles trist. No tens esma de pensar en l'etapa que aviat arribarà, l'època en què seràs a casa amb l'Ivan la

meitat del dia i treballaràs la resta. Jo també estic estressada. Empipada. Amoïnada. Les coses no surten com m'havia imaginat amb la nostra família. Tu dius que jo ja sabia on em ficava quan vaig triar tenir fills amb tu. Jo dic que m'esperava una altra cosa. Cap dels dos vol ferir l'altre, però en els darrers temps sembla una empresa cada vegada més difícil. Això sí: lluitem.

Fa tres setmanes que vam traslladar-nos —un trasllat per al qual no teníem temps, però que vam fer de totes maneres—. Fèiem caixes a les nits en les poques estones que l'Ivan dormia sol. Treballàvem en silenci, sense conversa per descansar, sense conversa que no fes mal o acabés en baralla. I així també ens vam traslladar. Gairebé ja hem desfet totes les caixes, però avui hem d'aturar-nos perquè el cotxe no acaba d'anar bé. Hem d'anar a casa dels teus pares perquè el teu pare hi doni un cop d'ull. Posem l'Ivan a la cadireta al seient del darrere, tu t'asseus al seu costat i jo conduixo. No puc evitar per mil·lèsima vegada, en un to eixerit que no enganya ningú, fer-te saber que estaria bé que tots dos tinguéssim carnet de conduir. Tu et contens i em dius que t'hi posaràs aviat. Deixo estar demanar-te quan perquè no tinc esma de tornar-me a barallar, avui. Ja tinc mala consciència pel meu comentari i es fa el silenci al cotxe. L'Ivan està content i l'ocupes amb sons i joguines perquè segueixi així. Soc una conductora pèssima quan l'Ivan plora i ningú el fa riure com tu. En sentir-vos jugar al seient del darrere i veure la carretera Nynäsvägen que es converteix en Tyresövägen, que ens durà fins a l'illa de Vendelsö, i a mesura que ens acostem a casa dels teus pares, penso que sí que m'estimo la meva família, sí, només passem un moment difícil, ara.

Ajudes el teu pare a arreglar el cotxe. Jo prenc un te amb la teva mare. M'interroga, amb discreció i respecte, sobre com ens va la vida. Jo li responc, amb menys discreció i respecte, que ara mateix tenim moltes coses al damunt. No dormim gaire i tu estàs estressat. El trasllat ha estat complicat i l'Ivan té malsons i pren pit a la nit. No tenim gaire temps d'adonar-nos de res, li dic, però això és mentida.

El teu germà gran entra amb el cotxe a la finca. No ha dit res que venia i veig des de la finestra de la cuina que tots dos esteu sorpresos de trobar-vos avui. Rieu quan us abraceu. Et dona uns cops a l'esquena, i sembla que desapareguis als seus braços. Sempre ha estat molt més gros que tu. Més baixet, però més ample, més fort. Et brilla la mirada quan et diu alguna cosa que et fa riure de camí cap a la casa. T'enfiles ràpid escales amunt, tens pressa per arribar a la cuina, vols ensenyar-li l'Ivan.

El teu germà gran només ha vist l'Ivan una vegada. Bé, és que no hem trobat el moment per veure'ns, tothom ha estat molt ocupat, els últims temps. Li fa manyagues i diu que ha crescut molt, que s'assembla molt a tu. Et diu germanet. Beu el cafè a grans glopades. Tu prens un got de cola. I després torneu al cotxe. Jo us acompanyo a fora una estona. Duc l'Ivan a la motxilleta sobre la panxa, trec el mòbil de la butxaca amb esforç i us faig una foto al costat del nostre cotxe. Alguna cosa passa amb els eixugaparabrises. No aconseguí arreglar-ho. A la foto esteu tots junts d'esquena a la càmera i un de vosaltres es grata el cap. Dos germans i un pare que es troben per última vegada a la vida, però vosaltres encara no ho sabeu.

És la nit de Walpurgis de 2009 i jo vaig a una festa a l'edifici d'una vella escola a l'illa d'Adelsö que uns amics meus han llogat i han decorat per convertir-la en el seu paradís estival. Les seves festes són sempre divertides. Conviden uns centenars de persones i als que aconseguim entrades abans que s'esgotin ens regalen un bitllet d'autocar. A l'aula de l'escola, amb flaire de fusta, el sostre alt i el terra que cruix, venen cervesa i vi a preu de cost. Com que són músics i gent del món de la cultura sovint les festes inclouen actuacions en directe d'intèrprets i grups que m'agraden. És la quarta o la cinquena vegada que hi vaig de festa. Estic eufòrica.

Tinc trenta anys i encara no he aconseguit posar ordre a la meva vida amorosa. Fa uns dies vaig tallar una breu relació amb un noi del nord de Suècia que per un moment em va semblar que era el que jo volia, però ben aviat em vaig adonar que no. Ho vaig fer a la meva manera de sempre. Vaig fugir d'estudi amb un text, per correu electrònic, en què li explicava que de cap manera era culpa seva, però que en aquell moment, a la meva vida, no em trobava al lloc on volia ser. No sé per què se'm fa tan feixuc dir que no. M'angoixa la idea de ferir algú, i m'imagino que no només espatllo els seus dies i setmanes sinó que també els destrueixo l'autoestima i l'alegria de viure. El sentiment de culpabilitat és enorme quan —per no continuar en una història que em genera ansietat— tallo una relació en la qual havia decidit quedar-me massa temps. M'he promès a mi mateixa i a la meva terapeuta no tornar-ho a fer, així que ara tallo la relació

més aviat que abans. Això sí, amb el mateix nivell d'an-goixa de sempre. Pel que recordo he estat sempre així. I ara ho he tornat a fer.

Aquesta vegada va anar prou bé. És possible que fos perquè només feia unes setmanes que sortíem o pot-ser perquè tampoc no estava especialment enamorat de mi. De fet, va anar tan bé que va decidir quedar-se l'en-trada de la festa, comprada per la meva insistència que m'acompanyés, i anar-hi de totes maneres. Amb una amiga. Com a amics.

Em pertorba veure'l a l'autobús, però el saludo i l'abraço i faig veure que tot va bé, que no sento culpa, que soc una dona alliberada que sap el que vol. La veri-tat és que no en tinc ni la més remota idea. Fa temps que no la tinc. El desig difús de deixar de rondar i trobar algú amb qui em senti bé no ha funcionat a la pràctica com a fonament perquè surti bé. La cosa fa uns anys que és caòtica, però això el noi del nord no cal que ho sàpiga. En qualsevol cas, no viurem junts. A l'autobús prenc vi, i a mesura que el got es va buidant i les desenes de quilòmetres s'acumulen entre mi i Estocolm a poc a poc em vaig sentint millor. Les coses són com han de ser, si més no per aproximació.

Ballo i ballo i els meus peus no volen deixar de fer-ho. La boca no vol deixar d'engolir el vi. M'enfilo a l'ampit d'una finestra de l'aula de la vella escola de primària i allà dreta ballo sola i gaudeixo de ser inaccessible mentre sento com algunes mirades es fixen en mi. Soc coneguda entre els meus amics com aquella que s'enfila sempre a mobles, barres de bar i cadires, i altaveus i escenaris i ampits de finestra, i balla. Sola millor. S'ha convertit en

un tema recurrent. I aquest vespre ho torna a ser. Alterno la pista de ball i la finestra alta amb les visites a la cabina del discjòquei i esgargamellar-me amb els amics que punxen discos. Pixo al bosc de fora quan la cua per anar al lavabo és massa llarga. De tant en tant el veig en el mar de gent i cada vegada em torna la mirada amb decisió. Fa un gest afirmatiu amb el cap i em saluda, però té la mirada trista. Els meus amics comencen a dir-li Ull de Gos Trist. Ric. Som dolents, però tant se me'n dona. Jo ballaré i estic borratxa i les coses són com han de ser.

Més tard apareixes tu, de sobte. No t'he vist abans, no deus haver arribat amb el mateix autobús que jo. El teu amic, un conegut meu, diu que em vol presentar algú que «m'estima». I tu ets allà amb el teu somriure sorneguer. Ets alt i malgirbat i el teu somriure sembla un triangle ajagut, amb un angle més obert que l'altre. Somrius com un cowboy en una pel·lícula antiga. És tort, ample i sincer. Se t'estén per tota la cara i em dic que podrien fer-te una caricatura ben maca, una d'aquelles que alegren la vida. Portes casquet. Haig de doblegar el coll enrere per poder-te mirar. No has sentit les paraules que acaba de pronunciar el teu amic en presentar-nos, però no hi fa res. Tampoc sembla que siguis d'aquells a qui una cosa així hagués preocupat.

Tinc el mal costum d'assumir el comandament quan estic borratxa. És com una mena d'escut davant el risc que no m'acabin triant a mi i aprofito l'ocasió quan es presenta. Aquest vespre l'ocasió ets tu. He decidit que em sembles atractiu. Ets alt i tort i el somriure aquest. Tens els ulls gegantins. Sens dubte series divertit de di-

buixar. T'agafo la mà i no protestes quan ho faig i et duc a fora, al jardí. Encara és clar i no poden ser més de les nou, però a qui li importen aquestes minúcies terrenals, ni a mi ni a tu. A la llum del dia veig que tens els ulls d'un blau gairebé impossible. Penso que et demanaré si duus lentilles, però més tard, ara no.

A fora serveixen salsitxes per la finestreta d'un edifici que fa temps havia estat una cort de porcs. Ens posem a la cua i tu m'agafes la mà amb fermesa. Fas cara d'estar preparat per fer-me un petó quan en doni senyal. Jo em continc. Et demano quants anys tens i em dius que vint-i-vuit. Em sento alleujada, pensava que eres molt més jove. Et demano en què treballes i em dius que al món audiovisual. Em preparo a analitzar la teva reacció quan et digui que treballo al sector de la música, a grans esdeveniments musicals, però no m'ho preguntes. No sembla que et demanis ni quants anys tinc ni la meva professió. Fas cara de voler enrotllar-te amb mi i com que tens un somriure contagiós penso que ja m'està bé, que ja tinc prou informació. Et trec de la cua de les salsitxes i anem darrere de l'edifici de l'escola. Arribem a un bedoll en un petit prat. Fa una estona que he pixat per aquí a la vora. Els greus de la música de la sala de ball ressonen a l'edifici darrere nostre. Et faig un petó als llavis. O potser ets tu qui me'l fa a mi.

Et faig un petó als llavis i tu me'n fas un a mi alhora que m'agafes la cara amb les mans, m'encanta. M'encanten els teus petons i les teves mans i m'encanta que siguis alt i aquesta boca torta teva que somriu, sorneguera, fins i tot quan ens enrotllem. Ho fem com els adolescents contra el bedoll i quan m'estrenys i la meva

esquena pressiona l'arbre, l'escorça m'embruta la samarreta. Si hagués estat una model amb gràcia m'hauria alçat de terra i m'hauria eixarrancat sobre tu allà dret, però no podrà ser, i allà ens trobem, estrenyent-nos amb el bedoll com dos joves calents de catorze anys.

Et dic que vull que continuem, però que no pot ser allà a dins al bell mig de la gent. Et dic que a dins hi ha algú que està trist i no sé si ho dic per jactar-me o perquè soc considerada o perquè vull que a tu et sembli que ho soc. Tot és prou borrós i les coses passen per pur impuls. Seguim la nit alternant el ball amb els amics i les corredisses al bedoll per seguir-nos enrotllant i a mesura que avança la vetllada ho fem amb més intensitat. En un moment ens donem el número de telèfon, ens facilita la cosa a l'hora de decidir quan és l'hora de retrobar-nos de nou al bedoll.

El festival acaba a la una i dos autobusos tornaran a Estocolm tots els participants a la festa. Ocupem els seients del davant d'un, m'he assegurat que l'Ull de Gos Trist és a l'altre i per això em puc permetre el luxe de besar-te en la foscor, desenfrenada. Més enrere la gent s'esgargame-lla. Entre petó i petó m'obligues a escoltar *AC/DC* en un dels teus auriculars. Et dic que no em sembla que siguin gaire bons i dic, en el to més enfastidit que em surt, que he treballat amb ells moltes vegades. La informació no sembla que t'impressioni i em dius, sí, sí, escolta això, escolta aquesta, i em fas un altre petó. M'aixeques i m'assec eixarrancada a la teva falda. M'encanta quan m'aixeques i m'encanta seure a la teva falda. Eixarrancada, per fi.

Quan l'autobús arriba a Medborgarplatsen una hora més tard tinc taques vermelles de la teva barba incipient a la barbata i les galtes. Feia molt de temps que no m'enrotllava així amb algú. Baixem de l'autobús i em vols acompanyar a casa. No et deixo. Ho tornes a preguntar i et torno a dir que no. Em proposes que anem a casa teva. Vinga, em dius, vull dormir amb tu. No, et dic, dormiré sola. Crec que vull fer la impressió que no soc una d'aquelles persones que se'n va al llit amb algú la primera nit. Si tornéssim junts a casa passaria. Jo vull que passi. Vull que hi hagi una continuació. Ens separem. Veig que mous el cap al ritme de la música quan la teva esquena desapareix pel carrer Folkungagatan. Abans d'adormir-me m'envies un SMS. Em dius que soc guapa i que vols que ens tornem a veure.

OCTUBRE DE 2014

Són dos quarts de set quan em desperto al costat de l'Ivan. Constato que hem dormit prou bé. Bé, tot és relatiu, és clar, però en el nostre món està prou bé. L'Ivan, que aviat farà nou mesos i que d'ençà que ens vam mudar fa tres setmanes té habitació pròpia, ha començat a patir terrors nocturns. Pren el pit entre tres i sis vegades cada nit. Acostumo a dormir a la seva habitació, en un matalàs, malgrat que la idea era quedar-nos sols de nou a les nits, tu i jo. Havent-lo amanyagat i intentat consolar-lo al vespre, entre les deu i les onze, per després començar a donar el pit en un continu que semblava no acabar-se mai, et vaig enviar un SMS a la cuina on esta-

ves treballant en aquell moment. Et vaig dir que em tornava a quedar amb l'Ivan una nit més i em vas respondre que d'acord i bona nit. No vaig trigar gaire a sentir-te moure't entre el bany i la sala d'estar. Vas apagar tots els llums, et vas raspallar les dents i tu també et vas preparar per anar a dormir.

No em vaig adormir de seguida, vaig començar a navegar per internet cercant informació sobre «terrors nocturns en nens petits» i vaig llegir la guia de Salut, articles de diari i els fils al blog *Familjeliv*. Després d'haver llegit una sèrie d'articles i reflexionat en profunditat sobre com l'Ivan podia tenir terrors nocturns —sembla que són més comuns en nens més grans— em vaig sentir convençuda. L'Ivan té terrors nocturns i per això és tan inconsolable a les nits. Acostumen a venir una hora llarga després que s'hagi adormit al vespre. Això encaixa amb les descripcions que he trobat a la xarxa. Vaig fer una captura de pantalla d'un dels articles i et vaig tornar a escriure un SMS. «Crec que el que té l'Ivan són terrors nocturns, mira», et vaig escriure, i et vaig enviar la foto de la descripció. No em vas respondre. No se sentia res a la teva habitació. Vaig pensar que potser ja t'havies adormit o estaves llegint i no tenies esma de respondre. Vaig adormir-me poc després.

Quan ens despertem em sento gairebé descansada. La gata no ha miolat davant l'habitació de l'Ivan com de vegades fa i l'Ivan només ha pres el pit dues vegades d'ençà de l'atac, poc abans de mitjanit. Està content i surt gatejant del nostre llit improvisat a terra i es dirigeix cap a la porta per explorar el pis. L'aixeco i li dic Anem a despertar el pare. Quan obrim la porta, la gata

ens rep i deixa que l'acaronem una estoneta només, també s'acaba de llevar, abans de continuar en direcció a l'habitació on dorms.

Assec l'Ivan al llit perquè pugui acostar-se't a quatre grapes i que sigui el primer que vegis quan obris els ulls. Dic Bon dia, papa, en el to que faig servir quan de fet parlo a l'Ivan, però dirigeixo les meves paraules a un altre adult. Sovint a tu. L'Ivan posa rumb a la capçalera del llit, però acaba de començar a fer-ho quan m'adono que alguna cosa no va bé. No estàs ajagut com sempre quan dorms. Tort i encorbat, boca avall i de costat, amb la cara enfonsada al coixí. El to de la teva pell és estrany, més clar que de costum. Sense vida.

No m'atreveixo a tocar-te el turmell, que sobresurt de l'edredó al peu del llit on soc jo, però ho faig de totes maneres. Està fred. Pàlid. Mut en sentir els meus dits. Allà dins no hi corre sang. Ja no hi ets. Estàs mort.

Des d'aquest moment tot succeeix per pur reflex. Aixeco l'Ivan i l'agafo amb un braç al mateix temps que el meu cervell desconnecta tots els sentiments i començo a actuar de manera racional, més racional del que hagi pogut actuar mai abans. Truco al servei d'emergències i quan la dona em respon al telèfon dic el meu nom, el teu, on vivim i el codi de la porta d'entrada. Heu de venir ràpid, ara mateix, no puc quedar-me més aquí, dic per acabar. L'Ivan s'estira cap al llit i jo el sostinc fort, una mica massa fort, contra el meu maluc.

La dona de l'auricular em demana que parli més lentament i que et miri el pols al coll. Jo li dic que no paga la pena, però ho faig de totes maneres. Amb l'Ivan a un

costat i el telèfon comprimit entre l'altra espatlla i l'orella cerco el pols al teu coll amb la mà que tinc lliure. Està fred. No viu. Repeteixo a la dona de l'auricular que no, allà no hi ha ningú, no viu.

No sé per què ho faig, però t'agafo l'espatlla. Et tombo el cos malgrat que sé que estàs mort. Peses molt i gairebé perdo l'equilibri i caic sobre tu quan et tombo la cara cap amunt. La teva galta esquerra se separa del coixí i tens la pell color groc clar, amb les arrugues dels llençols sobre els quals jeies marcades. Tens un ull, el del costat del coixí, un xic obert.

L'ull blau ja no és tan blau com era: és gris i ja no tornarà a mirar-me a mi ni al nostre fill. Deixo anar l'espatlla quan veig l'ull obert. El teu cos cau en la mateixa posició de què l'acabo de treure. Estàs tan mort com ho pot estar una persona i ja no puc quedar-me més estona a l'habitació. Ho dic a la dona del servei d'emergències i penjo. Embolico l'Ivan amb una flassada i em col·loco la motxilla portanadons, el poso a dins i em cobreixo les espatlles amb una rebeca. Tanco la gata amb clau al bany i li poso aigua i menjar abans de sortir. Sé que la propera persona que entri al pis no seré jo. No es pot escapar.

Surto a la porta, agafo l'ascensor fins a la planta baixa, surto al jardí i m'assec en un banc. Espero l'ambulància. A fora clareja.

Passa ben segur mitja hora fins que arriben. Menteixo. Triguen només uns minuts, però fa la sensació que és mitja hora. Asseguts al jardí de l'entrada, jo vestida amb pijama i rebeca, l'Ivan a la motxilleta i sota la flassada,

els veïns ens miren en passar-nos pel costat anant cap a la feina o a l'escola bressol amb els seus fills. Ningú no ens diu res. Algú mira cap a una altra banda, un altre fa un gest amb el cap abans de desviar la mirada. Jo els torno el gest amb el cap. M'adono que hauria de trucar a algú, però no sé a qui. Truco al teu germà gran. Ara arriba l'ambulància.

MAIG DE 2009

Mai et faré el salt, em dius mirant-me a un decímetre de distància al llit. Em demano si vols dir que no me'l faràs a mi o acabes de compartir una brúixola moral general. No ha quedat clar. Sovint les coses van així, amb tu. Dius una cosa, sense floritures, una afirmació que sona senzilla, però que m'omple de preguntes que encara no m'atreveixo a fer. Em sembla emocionant. Ets una persona estranya i m'agrada. Molt.

Estem ajaguts al llit, despullats, al teu pis nu, gairebé sense mobles, al carrer Långholmsgatan, a Hornstull. És molt calorós; les finestres només tenen una orientació i cap possibilitat de fer corrent. No hi ha cortines que regalin ombra, el sol hi toca pràcticament tot el dia, però som a casa teva perquè és on tu ets sents millor i jo no soc tan garrepa. Passem molt de temps aquí, ara. Al teu pis, al teu llit, despullats.

L'endemà de la primera nit vam acabar aquí després d'una festa més que vam passar entrellaçats, aquesta vegada sota una flassada, en un sofà, a la terrassa d'un bar. Se'm va fer impossible allargar-ho més, amb vint-i-

quatre hores en vaig tenir prou per demostrar el que volia demostrar i sembla que a tu també et va semblar suficient. Aquí ajaguts em dius que mai no em faràs el salt. Jo balbuceo «ah no, que bé» i penso en les vegades que jo he estat infidel. Penso que és difícil prometre una cosa així, però també que és una actitud. Diu alguna cosa de tu. Fa dues setmanes que et conec. Tinc una curiositat immensurable per tu, però em continc. Intento no fer més preguntes de les que tu em fas a mi, sobre mi. I no en fas gaires, així que jo també em controlo.

La primera vegada que vaig anar a casa teva et vaig demanar si t'hi acabaves de traslladar. Els mobles eren tan escassos... Un rebedor buit, una sala d'estar amb un sofà, un televisor i un petit escriptori en un racó. Sobre l'escriptori, el teu ordinador, amb i des del qual treballaves, i pòstits amb petites anotacions. Tens una cal·ligrafia bonica, les lletres són petites i fins i tot les majúscules ho són. Aleshores no ho sabia, però els noms escrits a les notes corresponien a productores que tens com a clients. «*Backup Callboy*», podia dir una. «Arreglar el correu electrònic de l'Annelie», deia una altra. «Servidor Camp David», deia la tercera. En un pòstit hi deia, sense més, «MAI MÉS» en majúscules. Quan et vaig demanar què volia dir em vas respondre que era un recordatori a tu mateix per no acceptar tanta feina com havies fet l'any anterior. Em vas dir que gairebé havies sucumbit. Treballaves nit i dia i et vas aprimar molts quilos. Mai més tornaries a fer-te una cosa semblant. Jo vaig respondre que entenia això de treballar molt i vaig dir que jo havia de treballar molts vespres i nits. «Doncs deixa-ho», em

vas respondre, com si fos la cosa més fàcil del món. Com si la meva feina no t'impresionés gens. Crec que en aquell moment em vaig enamorar encara més de tu.

Al dormitori: un llit i un banc de gimnàstica. Punt. Ni catifes a terra, ni cortines a les finestres, les parets quasi buides tret d'una reproducció d'un gratacel amb un núvol solitari penjant de l'aire contigu.

Quan et vaig demanar si t'hi acabaves de traslladar no va semblar que entenguessis per què t'ho demanava. Em vas respondre que feia vuit anys que hi vivies. Per a tu hi havia les coses justes. Em vas insinuar que ja havies crescut amb coses pertot arreu i no volies que a casa teva passés el mateix. Que les col·leccions, les coses i la pols et feien venir pànic. Jo vaig dir-me que ho havies dut tot plegat a un nivell extrem i em vaig demanar si feies servir sovint el banc de gimnàstica. Em semblaves un noi peculiar. I això et feia interessant.

Ara mateix pel que fa al mobiliari amb un llit ja en tenim prou. És allà on passem vespres, nits, matins i parts del cap de setmana. Quan hem de menjar sortim a fora i quan sortim fem llargues passejades. Aleshores m'agafes per la cintura i m'encanta que siguis alt. Em trobo bé amb el teu braç a la cintura i espero en secret que ens creuem gent que conec quan sortim a passejar al llarg de la badia d'Årstaviken entre Skanstull, on jo visc, i Hornstull, on vius tu. Vull que em vegin amb tu. Vull que ens trobem els meus amics i coneguts. Ui, i qui és aquest, vull que xiuxiuegin quan ens deixen enrere. Quina bona parella que fan, m'imagino que dirien. Quina persona tan alta i guapa, em dic que pensarien. Estic

orgullosa de pertànyer-te; encara que no n'hàgim parlat és així, de fet: et pertanyo.

Ens hem vist un dia sí un dia no des que ens vam trobar per primera vegada i quan no ens hem vist hem mantingut el contacte amb xat i SMS. Ja he après unes quantes coses de tu. No t'agrada parlar per telèfon. Sembla que siguis dues persones diferents a la realitat i al text. Quan escrius sones dur, vas per feina i acabes ràpid. Quan ens veiem ets càlid, atent, divertit, físic i riu amb facilitat. T'agrada que ens fem petons i que ens agafem la mà també quan no som al llit. I sí, portes lentilles. Reforcen el blau dels teus ulls perquè són prou gruixudes. Sense, no hi veus gens bé. Quan estàs sol a casa al vespre te les treus i fas servir unes ulleres que tu odies, però que a mi m'encanten. Estan tortes i complementen el teu somriure a la perfecció. Ho tens tot una mica tort. Ho tens tot molt bonic.

Quan ens acomiadem als matins no acostumes a voler fer plans de tornar-nos a veure. Parlem, dius, i no m'atreveixo a demanar què vols dir. Mai no em preguntes pels meus plans i jo em sento indiscreta quan pregunto pels teus. Em fascina la teva dualitat, ets complex i paradoxal. Absent i present al mateix temps; proper un dia i distant un altre. Penso en tu sense parar quan no estem junts. Espero que em truquis i sento que les hores que falten perquè ho facis són insuportables.

Em truques, però. Sempre ho acabes fent. Si espero unes hores sé que tornaràs aviat. Començo a aprendre el teu ritme. Començo a aprendre a existir al teu món. Ara estic enamorada de tu. He trigat dues setmanes o dos dies, és difícil de dir amb exactitud.

L'ambulància ha arribat i l'home amable que n'ha sortit només ha passat uns minuts al pis. Quan baixa on som l'Ivan i jo esperant en un banc a l'entrada em diu que jo tenia raó, que sí, que el meu company està mort. Em diu que si pot servir-me de consol sembla que la mort no ha estat dolorosa i que sembla que ha estat plàcida, mentre dormia. No és cap consol.

L'home de l'ambulància vol que l'acompanyi de nou al pis. Sé que ho hauria de fer, sé que si més no hauria de canviar el bolquer a l'Ivan, però no em puc moure. No vull tornar-hi mai més.

He trucat al teu germà i el teu germà ha trucat als teus pares. Jo he trucat a la meva madrastra i ara tots estan venint, a tota velocitat es desplacen des dels llocs on fa una estona estaven a punt de començar un dilluns al matí normal i corrent. A l'home de l'ambulància li dic que vull esperar a baix a l'entrada fins que arribi algú que conec. Em diu que d'acord. M'explica que un agent de policia ve cap aquí i insisteix que és el procediment estàndard quan una persona jove mor de sobte. Que no pensi que soc sospitosa o que hi ha hagut cap delicte sinó que és així com han d'actuar. Diu més coses, però no aconseguixo enregistrar-les perquè ara baixa una veïna al portal. Va acompanyada del seu fill, que ens mira fixament asseguts al banc al costat de les bústies. Jo en pijama, l'Ivan a la motxilleta, l'home de l'ambulància vestit amb una armilla groc neó llampant i una granota verda a sota. El nen té la mirada fixa, encuriosida, i demana a la

seva mare qui som, què ha passat, com ens diem. No responc. La mare del nen tampoc. L'home de l'ambulància també està en silenci. La veïna s'afanya, aixeca el nen, fa callar les preguntes i surt de pressa al carrer. Jo miro avall, al terra de ciment gris de l'entrada. Sento com si ja no tingués una llar.

Els agents de policia arriben al mateix temps que el teu germà. No sé d'on treu l'esma, però d'alguna manera aconsegueix fer-se càrrec de la situació. M'acompanya a dalt al pis agafant-me amb fermesa les espatlles. Li dic que em nego a tornar a entrar al dormitori i ell em respon que no cal que ho faci, que em quedaré a la cuina. Els agents de policia volen fer-me algunes preguntes allà.

A la cuina els agents han començat a repassar el contingut de la nostra farmaciola. Sento com un li diu a l'altre que hi ha tantes coses que és impossible saber per on començar. Mira els meus somnífers americans comprats sense recepta i em demana de qui són. Dic que són meus i m'avergonyeixo d'haver-ne recopilat tantes capses amb els anys. Que just les capsetes de pastilles dels Estats Units s'hagin convertit en objecte de col·leccionisme... Que gairebé mai no n'hagi pres, però que n'hagi comprat una capseta cada vegada que he anat a Nova York sona a bogeria quan ho intento explicar als agents. Sona a una d'aquelles coses que només fa la gent tocada del bolet. L'agent assenteix amb el cap i continua el seu escorcoll. Mira els medicaments i em demana si t'he notat alguna cosa estranya els últims temps. Jo responc que no. Em demana per què tenim somnífers receptats a casa. Li dic que me'ls han receptat per poder dormir

quan he estat desperta amb l'Ivan moltes nits seguides. Explico com pren el pit i que té terrors nocturns i que he tingut dificultats per adormir-me entre els seus desvetllaments. Li demano que obri la capsa perquè vegi que no n'he pres cap, que no falta una sola pastilla. És important per a mi que ho vegi, que vegi que no n'he pres cap. Quan obre el paquet, de sobte sento por. I si estigués buida. I si t'haguessis suïcidat. És la primera vegada que em passa pel cap aquesta idea. Tinc la sensació que els dits de l'agent treballen a càmera lenta quan obre la petita capsa de cartró amb el triangle vermell d'avertència al costat curt. El blíster està ple.

L'agent en pren nota i buida les capses de medicaments una rere l'altra sobre la taula de la cuina. Demano si els falta gaire per acabar i amb una veu més afable em diu que aviat, hem de fer això primer. És el procediment estàndard.

En aquell moment entra la meva madrastra a la cuina. Només rebre la trucada fa una hora llarga s'ha afanyat a pujar al cotxe i venir directa des d'Uppsala. Des que la conec ha estat sempre una dona d'acció, i d'això aviat farà trenta anys. Quan m'abraça a la vora de la taula de la cuina al costat dels agents ploro per primera vegada, avui. Ella també plora. Em desfaig dels seus braços fermes i li dic que ara ha d'encarregar-se de l'Ivan, ha d'esmorzar i cal canviar-li el bolquer, que encara no he aconseguit fer res de tot això. Ho entén i fa el que més m'ajuda ara mateix. Quan em treu l'Ivan de la falda m'adono que l'he estat subjectant de manera gairebé espasmòdica a la motxilleta. Les meves mans no saben què fer quan

no el tinc amb mi. Estic marejada. La meva madrastra amanyaga l'Ivan quan plora, li posa un bolquer sec, juga amb ell al racó de la taula que no han ocupat els agents de policia ni les capses de pastilles i em diu que la meva mare ve cap aquí. Quan m'assec al sofà de la sala d'estar sento riure l'Ivan i veig de cua d'ull com la meva madrastra s'esmuny pel costat d'un agent per arribar a agafar un potet de la nevera. Ara que l'Ivan està atès intento relaxar-me i posar els pensaments en ordre. No puc. «Mai més entraré en aquell dormitori», penso. «Mai, mai més». És l'únic que em passa pel cap. A banda d'això no hi ha res més, a dins.

MAIG DE 2009

Demà és el teu aniversari i no en vols parlar. Dius que els aniversaris són insignificants i que no vols que et compri cap regal, de cap manera. M'expliques que t'angoixa perquè et recorda el temps que passa i que no has aconseguit fer res de remarcable els últims anys. Dius que els aniversaris, en la seva qualitat de marcadors de temps, són un recordatori feixuc de les teves mancances com a persona. Jo et demano a quines mancances et refereixes, però t'incomoda la pregunta i vols acabar la conversa. Dius que has treballat en el mateix, has viscut a la mateixa adreça, i que ja fa molts anys que fas les mateixes coses, si fa no fa. Jo penso, però no en dic res, que ets ben estrany. Molta gent que conec és així. I tot i així celebren els seus aniversaris. I a més m'acabes de conèixer a mi. Estem gairebé junts, oi? És

una cosa nova, important, si més no. Em demano per què tu no ho veus així.

Aviat farà quatre setmanes que sortim i m'estressa no saber què regalar-te pel teu aniversari. Ja és ben estrany començar una relació sense fer-se regals pels aniversaris, no? Decideixo que et faré alguna cosa, però dubto sobre el nivell adequat per a una persona que d'una banda diu que no vol celebrar que fa anys i d'una altra és el més bonic que m'ha passat l'últim decenni de la meua vida. L'equilibri és complicat i intento trobar pistes d'alguna cosa que et faci il·lusió, alguna cosa que et falti i et calgui. Ni massa ni massa poc.

El teu pis no delata res de res sobre el que necessites o el que et pugui fer il·lusió tenir. Sembla que t'agrada viure amb poca cosa. No m'atreveixo a regalar-te art. Ni mobles tampoc, sembla fer-ne un gra massa després de només unes setmanes junts. Algun estri de cuina potser? Però és tan increïblement avorrit. Hola, aquí em tens amb el meu amor i una paella de ferro forjat. Mala idea. Penso en roba, però imagino que ets exigent i el més probable és que ho tornis si no l'encerto. M'ho prendria com una cosa personal i em sentiria ofesa. El teu armari és gairebé tan nu com el teu pis, en el temps que fa que estem junts t'he vist alternar tres camises de quadres, algunes samarretes blanques, un jersei amb caputxa blau fosc i dos, potser tres, texans diferents. Sovint penso que els texans t'afavoreixen molt les cames. Són les cames de texà més atractives que he vist mai. Em demano per què no ets model de texans, amb aquestes cames que tens. Perdo el fil. Decideixo esperar amb la roba fins a conèixer-te un xic millor.

Miro d'amagatotis a l'armari del bany i constato sense sorpresa que gairebé està buit. En canvi, l'ampolla de perfum està gairebé plena. Els xampús i els sabons són insignificants. Em quedo al bany una estona. Tu hi passes molt de temps.

T'encanta dutxar-te i ho fas diverses vegades al dia. Dius que quan et dutxes penses tan bé. Que et venen solucions a problemes de feina i d'altres més existencials. Pot ser que diguis Ara toca dutxar-se i dos segons més tard has desaparegut a dins del bany i m'has deixat allà asseguda o ajaguda al sofà o al llit, quan el meu cos encara té la forma del teu. Mai no m'has convidat a dutxar-nos junts i jo tampoc no he volgut imposar-me. Alguna vegada he entreobert la porta del bany i t'he vist allà dret, d'esquena, despullat, les teves cames llargues, que a mi em semblen perfectes, i el cul tombats cap a mi, i tu amb el raig d'aigua sobre el pit i la mirada clavada a la paret de rajoles blanques. No m'has vist i en silenci m'he esmunyit i he tornat al meu lloc, al sofà, lànguida. He mirat distreta un llibre o el mòbil per no semblar massa desesperada perquè tornis. Ara penso que potser et faria gràcia una cortina de dutxa o un sabó luxós i car. Descarto ràpid les meves idees, totes em semblen dolentes.

Quan arriba el teu aniversari és dijous i un cap de setmana llarg, el de l'Ascensió, ens espera. Ens despertem després d'una nit plena d'alcohol, com sempre, entrellaçats, amb la roba d'ahir apilada i arrugada a terra, als peus del llit. Ahir va ser una de les primeres vegades que ens vam deixar veure junts i quan em desperto repasso

mentalment els noms de la gent que ens vam trobar. Estic orgullosa de pertànyer-te, de ser la dona que tu, una mena de llop solitari —com t’anomenaves abans—, ara tries abraçar en públic. De ser la dona a qui beses, amb qui rius. Penso que junts brillem. Alts i llargaruts, tots dos ho som, i els nostres físics són més aviat especials i no bel·leses clàssiques. M’imagino que sobresortim de la multitud i em venen esgarrifances de gust.

Encara dorms quan surto a la cuina sense fer soroll, preparo uns sandvitxos i serveixo un got de suc. No trobo cap safata i m’adono que hauria pogut ser un bon regal, però en lloc de la safata t’he comprat un motlle per al forn. Una vegada em vas dir que els pastissos de poma et surten fantàstics i que el dia que me’n preparis un tindrè un tropell. Al final no he tingut cap idea millor. T’he comprat també un llibre de butxaca, una història lleugera sobre coses que hauríem d’haver après a la secundària, però que el més probable és que hàgim oblidat, i un motlle per al forn. Em fan un xic de vergonya els meus regals, però aquí són, al costat d’un got de suc de taronja i dos sandvitxos. Faig el que puc per ignorar aquesta sensació, respiro fondo, vaig cap al dormitori i començo a cantar.

OCTUBRE DE 2014

Els agents de policia han marxat i els homes de l’ambulància han donat el relleu, que som nosaltres, a un metge forense que ha vingut per certificar el motiu de la defunció. Si més no és el que crec que és la seva tasca.

Només aconseguixo assimilar fragments de les frases que em dirigeixen, les paraules no passen de la superfície del meu cap malgrat els esforços per escoltar. Ha arribat un metge, però; ha entrat a la teva habitació per examinar el teu cos i esbrinar a quina hora has mort. Per què has mort.

La teva mare, el teu pare, el teu germà gran i el teu nebot són aquí amb nosaltres. La meva madrastra és amb l'Ivan, a la vora i sempre a punt per actuar si la necessito. Plora de tant en tant, ella va perdre el meu pare quan la meva germana petita tenia l'edat de l'Ivan i recorda com es va sentir. Malgrat això, o potser just per això, actua ara de manera operativa i pràctica i fa allò que és més necessari ara mateix: centrar-se en l'Ivan, en gestos que ajuden. Juga amb ell i fa el que cal perquè no tingui gana i vagi sec. Me l'acosta quan vol prendre el pit i el torna a agafar per continuar amb la seva feina silenciosa.

El teu pare de vegades esclata en udols, en una mena de plor abismal. I entretant parla, dona voltes, conquereix l'habitació on es passeja amb la veu, s'asseu, es torna a aixecar, continua, intenta comprendre. Vull aïllar-me d'ell i de la seva veu. És incomprendible, diu una vegada i una altra. Del tot incomprendible. Vull silenci. La teva mare no diu res. Té la mirada llunyana. Com jo. La fixo a diferents punts de la sala, però cap significa res per mi. No enregistro pràcticament res. El teu germà ha assumit el paper de director de projecte i fa de protector amb mi. M'abraça, em parla en un to suau, que no em fa mal a les orelles, s'assegura que begui aigua. I ara el metge surt de la teva habitació, de la nostra habitació.